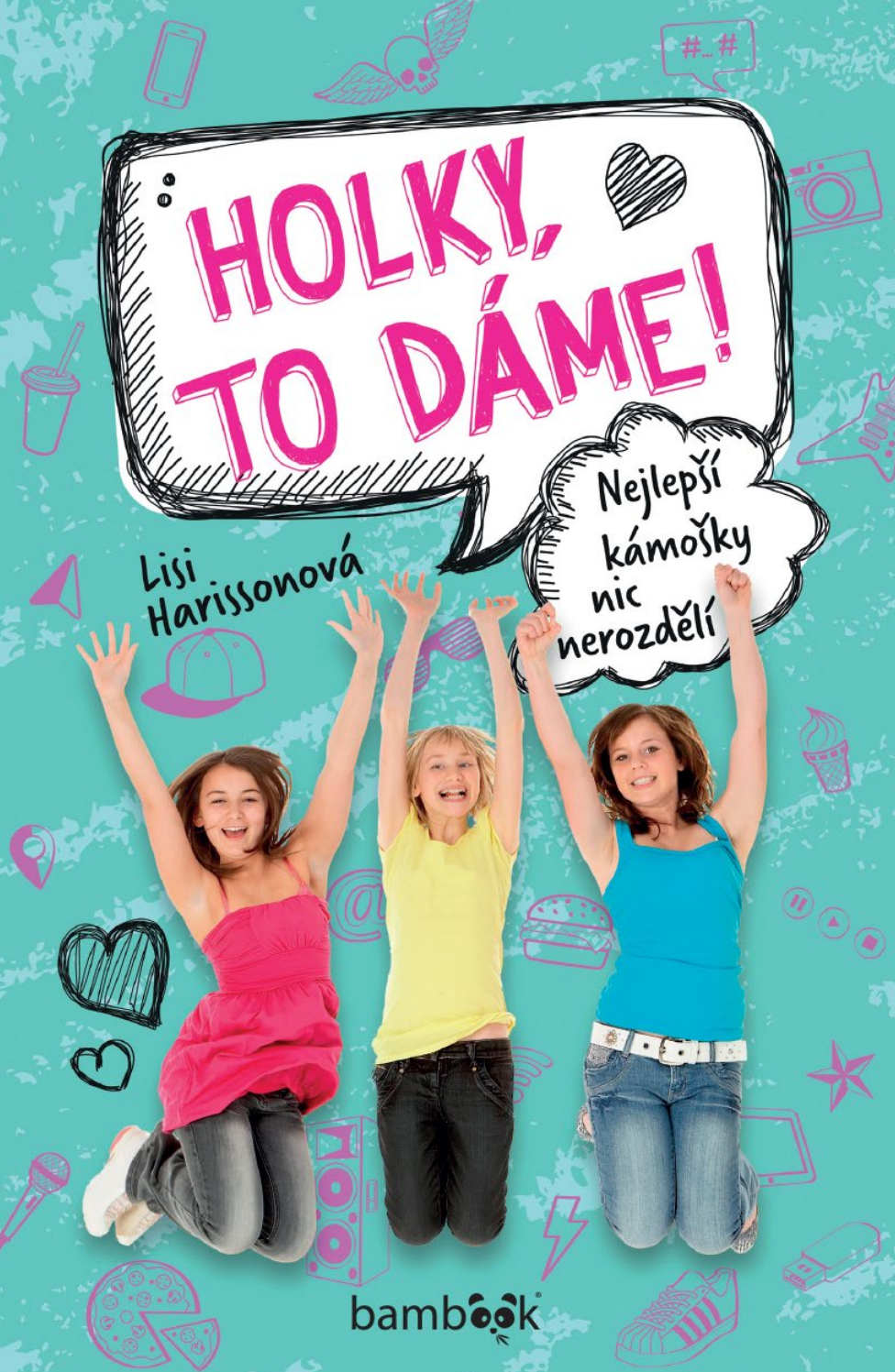

HOLKY, TO DÁME!

Lisi
Harissonová

Nejlepší
kámošky
nic
nerozdělí

bambook

bamb**oo**k

HOLKY,
TO DÁME!

Lisi
Harrisonová

Nejlepší
kámošky
nic
nerozdělí

*Tuhle knihu věnuji vám,
milé čtenářky, protože holčičí
záležitosti jsou těžké.
Buďte na sebe hodné
a berte všechno s humorem.*

*A věnuji ji také
Lukeovi a Jesseovi Harrisonovým,
i když si ji nejspíš nikdy nepřečtou.
(O klučích záležitostech mi ani nemluvte.)*

Kapitola první

FONDA MILLEROVÁ NALEPILA na nástěнку svých přání, vizí a snů fotku a pousmála se. Byl to takový poloviční úsměv – kdyby se posílal esemeskou, potřeboval by dva emotikony, protože byl šťastný a smutný zároveň.

Na té fotce Fonda a její nejlepší kamarádky, Denisa Hardenová a Rosie Goldmanová, ležely na jedné hromadě na trávníku před Fondiným domem a smály se, až lapaly po dechu. Byla pořízená před dvěma měsíci, v červnu, chvíli předtím, než je pět bezcitných rodičů odtrhlo od sebe.

Že se musí na léto rozloučit, je tak naštvalo, že se na protest svázaly k sobě za kotníky. Když se svazovaly, Fondina matka Joanna se je snažila přesvědčit, že osm týdnů uteče jako voda, a z příjezdové cesty k vedlejšímu domu se ozval i táta Denisy:

„Odloučení vám prospěje, zvláště když od září nastupujete do stejné školy.“

„Má pravdu,“ přikyvovala paní Hardenová. „I *sounejky* si občas potřebují dát pauzu.“

Denisa protočila oříškové oči. Asi proto, že nemohla vystát, když její mamka kombinovala slova. „Proč nemůže říkat *sousedky* a *nejky* jako každý normální člověk?“ odfrkla si, což způsobilo, že se Rosie s Fondou rozchechtaly ještě víc.

Rosiini rodiče v té době balili věci na rodinnou výpravu autem do Washingtonu. Ale kdyby tu Goldmanovi byli, pravděpodobně by dodali něco ve smyslu: *Poplar Creek je krásné místo, ale je tu nulová kultura a ještě menší rozmanitost. Proto je třeba opustit tuhle naši slunnou jiho-kalifornskou bublinu a podívat se taky do světa.* Oni takovéhle věci říkali v jednom kuse. Učením se nových věcí byli úplně posedlí.

Rodiče se určitě snažili jen pomoci, jenže jejich slova nemohla nikdy zaplnit tu osamělou propast, co Fondě zela v srdci. Nemohla popohnat dlouhé letní dny, aby běžely rychleji. Nemohla dojet na kole do města pro jogurtovou zmrzlinu. Nebyla nic víc než dobře míněným rozptýlením, slovní náplastí, která ale nikdy pořádně nedržela.

A tak Fonda, Denisa a Rosie s kotníky svázanými starým odřeným švihadlem vykročily velkými trucovitými kroky k začátku jejich slepé ulice. *Sbohem, Poplar Creeku, a vzhůru někam, kde dospělí dovoluují sounejkám trávit léto*

společně. Někam, kde mají zadarmo jogurtovou zmrzku s posypkami podle libosti!

Jenže pak... žuch.

Netrvalo to ani pár vteřin, než jejich krok ztratil rytmus a ony se skácely na trávník před Fondiným domem. A hned další den je od sebe odtrhli.

A teď, o dva měsíce později, se Fonda nemohla dočkat, až je zase uvidí, a ještě o něco víc se nemohla dočkat, až holky uvidí její zbrusu nové, ultrasofistikované vyžehlené vlasy. Už jen tři kroky...

„Joanno, už toho můžeme nechat?“ zeptala se Winfrey, Fondina starší sestra, která nedávno začala oslovovat jejich matku křestním jménem. Bylo jí šestnáct a právě stála nad kuchyňským stolem a pohupovala nůžkami v ruce jako starou kabelkou. „Vize už mě nudí.“

O něco dřív toho dne dostala řidičský průkaz (do třetice všeho dobrého!) a teď si myslela, že je mistryně světa. Jenže u holky s kaktusově zelenýma očima, karamelovými odlesky ve vlasech a třemi trofeji za první místo v surfových závodech se nebylo čemu divit.

„Spíš *prudí*,“ dodala druhá sestra Amelie a pro větší efekt si protřela nebesky modré oči. Amelii bylo čtrnáct a půl a disponovala svou vlastní, stejně nebezpečnou verzí krásy. Byla to vysoká, mrštná, urputná hráčka plážového volejbalu, která mohla klidně všude chodit

v plavkách, ale byly to hlavně ty její ohnivé vlny a vždycky cool sluneční brýle, co z ní dělalo idol fanoušků.

A pak tu byla Fonda. Drobná Fonda, plochá jako prkno, která nástěnku s vizemi a sny tajně milovala. Díky výstřižkům z papíru, krabičkám od číny a vůni lepidla se v nitru úplně tetelila radostí. Anebo se snad tetelila proto, že poprvé za celé léto chvíli necítila nepřítomnost svých parťáček tak úporně, jako cítíte škrundání v břiše, když je vám špatně. Netoužila, aby ji sestry přibraly do svých plánů, netoužila brouzdat po Instagramu a kochat se #goodtimes někoho jiného za neustálého sledování nových filmů na Netflixu. Dneska večer se totiž holky Millerovy bavily spolu. Dneska večer Winfrey a Amelie neměly Fondu za křena. Dneska byla jednou z nich.

„Jako fakt, Joanno,“ pokračovala Winfrey a zakousla se do čínského knedlíčku, „proč tohle všechno musíme dělat?“

„Nástěnky s vizemi nám pomáhají odhalit naše sny a cíle,“ odpověděla Joanna s trpělivostí člověka, který to ještě nikomu nemusel vysvětlovat. *Dvakrát.*

„Ale proč to máme dělat?“

„Když si nevizualizuješ cíle, nemůžeš je ani manifestovat.“

Amelie začala ťukat do displeje mobilu. „Na to musí být nějaká appka.“

„Na co?“

„Na manifestování cílů.“

Joanna sebrala Amelii telefon a strčila si ho do kapsy lacláčů. „Žádné displeje. Musíš je manifestovat ručně. Je to hodnotnější.“

„Hele, Amelie, co si dát na nástěnku vizí fotku appky s nástěnkou vizí?“ navrhla Fonda. „Zabiješ dvě mouchy jednou ranou.“

Nikdo se nezasmál. Místo toho se Winfrey chytla za břicho a zaúpěla: „Krucí, mně je nějak divně. Můžu si odskočit?“

„Mně taky,“ odvětila Amelie s úšklebkem. „Myslím, že to kuře bylo zkažené.“

Obě s chichotáním odběhly a zůstaly po nich dvě chudé nástěnký s vizemi – jedna s nanicovatou fotkou tropické pláže a druhá s obrázkem surfařů postávajících kolem táboráku.

Většina matek by trvala na tom, aby se vrátily ke stolu, ale Joanna, profesorka genderových studií na Kalifornské univerzitě v Irvinu, podporovala svobodu vyjadřování, i když si to vyjadřování zrovna žádnou svobodu nezasloužilo.

„Ty jsi taky snědla zkažené kuře?“ zeptala se Fondy a nabídla jí tak propustku, kdyby o ni snad stála.

Ale Fonda zavrtěla hlavou, protože upřímně – co jiného měla v úterý večer dělat? Příležitostné brigády, které ji zaměstnávaly celé léto, už skončily, což bylo

fajn. Bylo jen nějaké množství dětí k hlídání, psů k venčení a hodin, co mohla holka strávit prodejem sladkostí na koupališti, než jí z toho začalo hrabat. Jenže Denisa a Rosie se vrátí až v pátek a škola začne až příští týden, takže se Fonda mohla klidně zabývat touhle nástěnkou.

A kromě toho ji její sestry zrovna nepřemlouvaly, aby předstírala otravu jídlem spolu s nimi. Jako vždycky měly nejspíš v plánu zmizet na odlehlou pláž nebo do domu nějakého hezkého kluka. A jako vždycky se jí ten plán nejspíš netýkal.

Nešlo o to, že by ji neměly rády, šlo jen o to, že ji nijak zvlášť nepotřebovaly. V jejich očích byla Fonda ještě dítě. Bylo jedno, že už jí bylo třináct a nebyla ani o dva roky mladší než Amelie. Fonda věděla, že dokud z ní její tělo neudělá ženu, budou jí sestry pořád říkat věci jako: *Ehm, dopřej mi trochu soukromí, prosím!* a *Tato konverzace je klasifikována jako DP, pouze pro dospělé publikum*. Povídal si před ní šeptem, a když si domů přivedly kámošky, zabouchly za sebou dveře. Poroučely Fondě, aby za ně dělala domácí práce, když měly své dny, a zapomínaly jí za to poděkovat. Jejich bezohlednost ji bodala do srdce jako tisíc nastřelovacích pistolí na náušnice. Když měla kolem sebe Denisu a Rosie, bolelo to mnohem míň, ale ani tak se Fonda nedokázala zbavit touhy po uznání od svých sester.

Amelie naštěstí nastupovala na střední školu a Fonda bude konečně jediná Millerovic holka na poplarském

gymplu. Kluci už se jí nebudou ptát, na které pláži budou její sestry trávit víkend, a holky zase, kde její sestry nakupují. Když se Fondy bude někdo na něco ptát, bude se to týkat jí. Po chodbách se nebudou potloukat její starší a krásnější verze. Fonda bude konečně ta Millerovic holka, na které záleží. Možná si dokonce vyslouží i trochu pozornosti Agát, jediných holek na poplarském gymplu, se kterými kdy Amelie promluvila. Fonda se nikdy neubránila úžasu nad tím, čím jsou ty tři holky se stejným jménem i osobností tak výjimečné. O Fondu nikdy nezavadily ani pohledem, protože měly plno práce s chichotáním a pohazováním svými dokonalými vlnami.

Do půl desáté večer bylo na nástěnce všechno, co si Fonda v sedmé třídě přála. Ano, bolely ji nohy a pálily ji prsty pořezané od papíru, ale jestli to s tou manifestací cílů byla pravda, bude mít Fonda tolik práce se svým vůdčím postavením ve třídě, že zapomene, že na ni její starší sestry... zapomněly.

Tak za prvé, bude konečně patřit do holčičí party. Své holčičí party. Nebude muset pobíhat od jedné skupinky k druhé nebo žadonit o místo k sezení u oběda, jak to bylo v šestce, když Monika a Charlie, její nejlepší kámošky z prvního stupně, přešly na soukromou školu. Odteď bude mít Fonda u stolu svoje místo, a když nepřijde, všimnou si toho minimálně dva lidi. Agáty už nebudou mistryně celé školy, protože mistryně celé školy

budou Fonda, Denisa a Rosie. Konečně, poprvé v životě, budou chodit na stejnou školu a ukážou Agátám, jak vypadá opravdové kamarádství. Nekonečné, všechny ostatní do zad bodající, společenským žebříčkem šplhající kamarádství plné snobských pohledů úkosem. *Sounejky* budou určovat trendy, šířit radost a navzájem se podpírat jako podprsenky s kosticemi.

Fonda couvla od kuchyňského stolu, aby se pokochala výstřižky z módních časopisů na nástěnce. Cílem číslo dva bylo stát se vůdčí osobností módního stylu sedmých tříd. Jasně, bude to muset dokázat v obnošeném šatstvu po sestrách, ale bude to dělat neohroženě. Začne kombinováním vzorů s bezstarostnou nedbalostí. A k tomu si připočtete Winfreyiny krátké topy a Ameliiny cool sluneční brýle. Ta-dá, ve městě je nová influencerka!

„A co symbolizuje tohle?“ ukázala Joanna na červený kruh v pravém horním rohu.

„Moje tělesné cíle,“ odpověděla Fonda a její obličej nabral totožný odstín.

„Jaké tělesné cíle? Tvoje tělo je dokonalé tak, jak je.“

Fonda protočila oči. „To říkáš jen proto, že jsi moje mamka.“

„Ne,“ odpověděla Joanna. „Říkám to, protože je to pravda. Měla bys svému tělu děkovat každý den, že je –“

„Že je tak líné?“

„Ne, že je tak zdravé.“

„Tady nejde o zdraví, mami.“

„To vyprávěj někomu, kdo je nemocný.“ Joanna si stočila divoké rudé kadeře do drdolu a upevnila je nepoužitou čínskou hůlkou.

Fondě se napjal plochý hrudník. Její mamka měla pravdu a ona ji za to nesnášela. Nebo možná nesnášela sebe, že je tak povrchní. Jenže jak měla být vděčná za něco, kvůli čemu se cítila méně důležitá než sestry? Nikdy nešla s mamkou kupovat podprsenky, ta kosmetička Katrin jí nikdy nedávala pleťovou masku proti akné a rozhodně nikdy nedostávala k večeři skořicové sušenky, protože to dostala a měla křeče v břiše.

„Když mně je prostě třináct, a přitom nemám –“ Fonda zvedla pohled k větráku na stropě a zamrkala, aby zahнала slzy. Pláč je pro děti a ona už dítě není.

Joanna se kousla do rtu, aby se nemusela usmát. „Zlatíčko, většina dětí v tvém věku se cítí nejistě a budou se snažit, aby ses cítila stejně mizerně jako ony. Nesmíš jim na to skočit. Měj se ráda bez ohledu na to, co kdo říká, a tvoje tělo se vyvine, až na to bude připravené. Do té doby si važ toho, jaká jsi dneska, protože dneska se nebude už nikdy opakovat.“

„Páni,“ zamumlala Fonda, „to je vážně depresivní.“

Joanna s láskyplným úsměvem rozlomila koláček štěstí a podala Fondě papírek, co byl uvnitř. Psalo se na něm: *Tvá zlatá příležitost přijde co nevidět.*

Fonda si ho od mamky vzala a přečetla si ho ještě jednou. A pak ještě jednou.

Jestli ta zlatá příležitost znamenala to, co Fonda chtěla, aby znamenala, co *potřebovala*, aby znamenala, založí Fonda s Denisou a Rosie oblíbenou holčičí partu, začne určovat trendy sedmých tříd, bude růst, rozkvétat a sestry se k ní začnou chovat jako k sobě rovné. Jestli se ten koláček neplete, bude tohle nejlepším rok Fondina života.

A jestli se plete?

No, tak tím se Fonda radši vůbec nehodlala zaobírat.

Kapitola druhá

NEJMILEJŠÍM MÍSTEM DENISY HARDENOVÉ na ro-
dinném táboře Battleflag byla ošetrovna – zvláště v ho-
dině po snídani, a to z důvodu, který si raději nechávala
pro sebe. Ale když se někdo zeptal proč, což se stá-
valo poměrně často, odpovídala: „Ošetrovna je jediná
chata, ve které je větrák.“ Což zvědavce docela spoleh-
livě umlčelo.

Další letní sezona se blížila ke konci a Denisa pomá-
hala sestře Kate sbalit věci. Ani ne z toho důvodu, který
si raději nechávala pro sebe, ale spíš proto, že Kate byla
Denise celé léto skvělou učitelkou. Spíš než jako „zdra-
votnická profesionálka“ se uměla chovat jako „cool
chůva“ a naučila Denisu, jak ošetřit odřeniny, spáleniny
od sluníčka a žihadla od včel, aby mohla jít za svým snem
a stát se taky jednou zdravotní sestrou.

V posledním pololetí v Den vysněné práce na Saint
Catherine, soukromé dívčí škole, kam už Denisa nebude

muset chodit, vyjádřila její třídní učitelka obavy nad Denisiným „nedostatkem ambicí“. *Zdravotní sestra? A proč nechceš být radši doktorka?* načmárala pod známku dvě minus na Denisin esej. Když to Denisa uviděla, pomyslela si: *Tahle ženská evidentně nikdy nebyla na pohotovosti.*

Jako zanícená vyznavačka skateboardu už Denisa měla pěkných pár zranění a sestřičky na pohotovosti jí vždycky hodně pomohly. A taky vždycky stihly všechno uklidit, ještě než přišli doktoři. Denisu krev a orgány uvnitř těla fascinovaly, ale ne tak, jak fascinují sériové vrahy. Spíš šlo o zdravou zvědavost, takovou, jakou podporuje každý rodič. *Jak vypadají všechny ty věci, co mám v těle? Jak fungují? A jak se do mě vejde osm metrů střev?* Jasně, byla spousta knížek a videí, které na tyhle otázky dokázaly odpovědět, ale nic se nemohlo rovnat tomu, poznat to na vlastní oči. Rány pro ni byly jako špatně zabalené narozeninové dárky – skýtaly příležitost nakouknout dovnitř.

Kdyby se Denisa směla účastnit táborových aktivit, možná by ji ošetřovna lákala o něco míň, ale tábor Battleflag patřil jejím rodičům, což znamenalo, že ona a její starší bratr Dan si sem nepřijeli hrát – přijeli sem pracovat. Dostávali za to peníze, takže to nebyla úplně otrocká sezonní práce, ale taky nemohli trávit celé dny na skejtu. Jeden den v týdnu měla Denisa volno, aby mohla plavat v jezeře, jezdit na U-rampě, houpat se na lanové dráze a vyrábět náramky přátelství pro Fondu

a Rosie, po kterých se jí stýskalo ještě víc než po jogurtové zmrzlině. Ale kamarádit s táborníky měla zakázané.

„Klienti jsou tady, aby upevňovali svůj vztah s *vlastní* rodinou, ne s tou naší,“ připomínali jí často rodiče. Ale zato jí nikdy neřekli, aby se po snídani držela dál od ošetřovny. A tak byla tady, odpojovala kabely, balila špachtle na vyšetření krku a koukala se přitom na hodiny na mikrovlnce. K tomu měla taky svoje důvody.

„Za chvíli je tu,“ oznámila Kate zpěvným hláskem.

Denisu polilo horko. „Kdo jako?“ opáčila, i když znala odpověď naprosto přesně.

„Viky Wilder. Každý den po snídani si chodí pro léky na alergii, nebo sis nevšimla?“

„Ani ne...“

Denisa rychle zkontrolovala svůj odraz v okně. Blonďatý ohon měla pěkně vysoko a pevný, čelo bez jediného pupínku a opálená kůže vypadala v broskvovém tílku ještě opálenější. A jestli má Viky problém s ušříženými šortkami a kostkovanými teniskami, no, pak se přes něj bude muset přenést, protože po šesti letech nošení skládaných sukýnek a blejzrů už toho měla dost. Konečně si mohla sama vybrat, co si vezme na sebe, a vybírala si pohodlné věci. Takže jestli Viky dává přednost nóbl křehotinkám v minisukních a sandálkách, má prostě smůlu. Tedy ne že by se to mohl dozvědět, protože spolu vlastně nikdy nemluvili.

„V lednici je sáček s nápisem *Wilder*. Můžeš ho Viky-mu dát?“ zeptala se Kate, obrátila se k laptopu a začala psát, i když byl vypojený ze zásuvky.

„Já?“ vypískla Denisa. „Proč já?“

Kate po ní mrkla a zašeptala: „Protože tábor končí. Tohle je tvoje poslední šance.“

„Poslední šance na co?“

„Poslední šance s ním promluvit.“

„Proč myslíš, že s ním chci mluvit?“

Kate povytáhla husté obočí. „Ehm, možná proto, že sem chodíš každé ráno.“

„No a?“

„No a já ráno nikdy nepotřebuju pomoct, a ty to víš. Takže jsi tu proto, že si v tu dobu chodí Viky pro svoje léky na alergii.“

„Fakt?“ zahihňala se Denisa, naprosto vyvedená z konceptu.

Kate zaklapla laptop. „Promluv si s ním.“

„Posledních šest let jsem strávila na dívčí škole. Nevím jak.“

„No, tak to abys to rychle vymyslela,“ řekla Kate.

Jejich rozhovor přerušil dupot tenisek na dřevěných schůdcích. Kate se vydala na záchod, i když tam jít určitě nepotřebovala.

„Ne! Nechoď nikam!“

„Hned jsem zpátky.“

Rám se sítí proti hmyzu zavrzel a byl tu Viky.

Kluk v bílém tričku se skvrnami od trávy a khaki šortkách připomínal hvězdu kabelové televize po dlouhém dni stráveném na scéně. Jeho rozčuchané světlé vlasy si říkaly o úhlednější sestřih a sebevědomý úsměv v džínově modrých očích říkal: *Vím, že po mně toužíte.* Byl to kluk, kterého víc zajímalo vítězství v táborových závodech v triatlonu (které ostatně vždycky získal) než péče o vlastní vzhled, což byl přesně ten důvod, proč vypadal tak dokonale. Ale Denisu na něm nejvíc přitahovaly ty jeho stránky, které neviděla, jen je vycítila. Působil zábavně, ale ne lehkomyslně, laskavě, ale ne nudně, soutěživě, ale ne bezohledně. Byl v podstatě klučičí verzí jí samotné.

Ale ne že by na tom záleželo, protože až dá Viky mu jeho léky, pravděpodobně se s ním už nikdy neuvidí.

„Ahoj,“ pozdravil ji tím svým chraplákem. „Přišel jsem si pro svůj –“

„Levocetirizin,“ vyhrkla Denisa a ocitla se u ledničky rychleji, než by Viky stihl říct *stalking*.

„Sestra jezdí na Krown Rookie?“ zeptal se a dřepł si ke skateboardu opřenému vedle dveří.

Denisa vyprskla smíchy, když si představila, jak sestra Kate drandí po táboře na růžovém prkně s fialovými plameny. Kate byla typ, co by si vybral spíš přírodní dřevo. „Ten je můj,“ odsekla.

„Viděl jsem tě jezdit. Jsi dobrá.“

Denisa se vrátila se sáčkem léků a plachým úsměvem. „Dík.“

„Chtěl jsem se projet s tebou, ale...“

„Ale co?“ zeptala se s předstíranou lhostejností.

„Nikdy jsem se nedokázal utrhnout od svojí *jednotky*,“ udělal narážku na motto tábora. *Sjednoťte svou rodinnou jednotku!*

„Býti se svou rodinou, to rodinu dělá,“ dodala Denisa verš z táborové hymny, která byla ve skutečnosti parafrází na báseň slavného autora jménem Mitch... nebo tak nějak.

„Jo.“ Viky si přejel dlaní po zátylku. „Všechna ta pospolitost dovede být dost náročná.“

„A to jsi tady nevyrůstal,“ poznamenala Denisa.

Viky se trošku zasmál.

Denisa se taky trošku zasmála.

Viky se podíval na své červené tenisky.

Denisa se podívala k záchodům. Kde kruci ta Kate vězí?

„Super náhrdelník,“ řekla Denisa v zoufalé snaze vyplnit ticho, ale taky proto, že šňůrka se smetanově bílými lasturami se jí líbila a připomínala jí Mauiho náhrdelník z Moany.

Dotkl se náhrdelníku, jako by kontroloval, že ho pořád má. „Udělal jsem si ho v kurzu ručních prací.“

„Cool...“

Ticho se vrátilo, tentokrát ještě tíživější. Plné trapnosti, kterou cítíte, když nevíte, co říct. Zato hlas švi-tořící v Denisině hlavě hulákal z plných plic. *Říkej něco. Buď chytrá a okouzlující. Ne moc okouzlující, nebo si bude myslet, že s ním flirtuješ. A ne moc chytrá, nebo si bude myslet, že se předvádíš. Rychle! Když nic neřekneš, tak odejde. Počkat, možná bude lepší, když odejde. Totiž, stejně dřív nebo později odejde, tak proč už to nemít za sebou? Uf! Kdybych nestrávila posledních šest let na soukromé dívčí škole, možná bych teď věděla, co říkat. Fonda by věděla, co říkat. A její sestry by to věděly zaručeně. Rosie by to možná věděla a možná ne, ale i kdyby ne, vychrlila by na něj jednu ze svých „zajímavostí“ a pak by vypadala, že to ví. Kéž by tady teď byly se mnou. Musím si zapamatovat, jak Viky vypadá, abych jím o něm mohla vyprávět. Ale ne, právě se mi podíval do očí. Rychle se podívat jinam!*

„Jak jsi přišla k té jizvě?“ zeptal se Viky a ukázal na tenkou bílou linku mezi Denisiným horním rtem a levou nosní dírkou.

„Zombie.“ Denisa zčervenala. Jizvička byla sotva vidět. Jestli si jí Viky všiml, znamenalo to, že se na ni nejen díval, ale že se na ni *díval*!

„Hra na honěnou se zavázanýma očima?“

Denisa přikývla. *Nikdo jiný nikdy neví, co je to zombie!*
„Bylo mi devět. Potkala jsem se s větví.“

Viky přikývl, jako by tu historku až moc dobře znal.
„Hrála jsi někdy zombie na skejtu?“

„Ne. A ty?“

„Vloni nám vyasfaltovali parkoviště před školou.
Tak tam hrajeme o víkendech.“

„To bude asi fajn škola.“

„Jo,“ přikývl Viky, „hlavně o víkendech.“

Denisa se trošku zasmála.

Viky se taky trošku zasmál.

„Kam chodíš do školy?“

„Na poplarský gympl.“

Denisa naklonila hlavu ke straně. Určitě se musela přeslechnout. „Počkej, kamže?“

„Na poplarský gympl.“

„To kecáš!“ vyhrkla Denisa a plácla ho do předloktí.
„Jako fakt?“

„Ehm, jo.“ Viky si třel předloktí dlaní. „Ty ho znáš?“

„Já tam chodím taky!“

„Vážně?“ Vikymu trošku zčervenaly tváře. „Do sedmičky?“

„Jo.“

„Jak to, že jsem tě tam nikdy neviděl?“

„Chodila jsem na Saint Catherinu. Na Poplar nastupuju až letos. Jaký jsou tam učitelé?“

„O těch mi ani n-e-m-l-u-v,“ odpověděl Viky a pak zčervenal ještě víc. „Sorry, to je z jednoho starýho